

Af familiens dagbog

Dagligt liv på Mosegårdsvej 43A
i Vangede i Onkel Danny's barndom

Af DAN TURELL

Mine forældre gav mig aldrig nogen egentlig seksualoplysning. Det var heller ikke fordi der var nogen særlig grund til det — ikke i Vangede i hvert fald, ikke når man nu *var* født med hele to fungerende øjne.

Men én gang var Far lige ved at tage sig sammen — en sen nat, da han og Mor kom hjem fra en fest, og jeg havde siddet og været babysitter for de fire yngre søskende. De kom hjem kl. 1.00, og da de kom sad jeg i stuen og læste Soya's »Syttten« (jeg var ca. tolv, og det havde været noget af et arbejde at få den udleveret på biblioteket). Mor gik straks i seng. Far satte sig over for mig og bød mig en af sine cigaretter — 'Craven A'. Så sagde han, langsomt:

»Det er en god bog, den dér ... Den fortæller noget om nogle ting, som mange har oplevet. Da jeg var ung havde jeg det på samme måde som ham i bogen ...

Nøjagtig samme cirkel. Der er en periode hvor det ikke er så nemt ... Jeg kan godt huske det.«

»Ja?« sagde jeg.

»Ja« sagde Far.

Så talte vi ikke mere, aldrig mere, om dét.

Min bror Ken havde vanskeligt ved at tale rent da han var lille. Hans værste problem var v'erne, som han praktisk talt ikke *kunne* få over læberne, og da vi børn satte stor pris på is, og da vi havde elskelige forældre og derfor tit *fik* is, og da vi altid spiste vafler til isen — så viste det sig oftest, når Ken skulle bede om vaflerne, der i hans mund ufravigeligt blev til »gaflerne«. Det gav munterhed ved middagsbordet, og det blev påskud for talløse dårlige vittigheder af den type som beklageligvis munterhed ved middagsbordet, og det blev påskud for er vor uudrydelige familiespecialitet.

Apropos søster Anne (som Gustava Brandt siger er jeg håbløst gammeldags, for jeg elsker min familie): Da hun var lille plejede vi at forskrække hende sindssygt og sadistisk juleaften med at i aften skulle vi have andesteg. Hver gang imødeså hun den uundgåelige ofring som Annesteg, og hver juleaften åndede hun lette op når kræet blev båret frem og hun endnu en gang havde overlevet en højtid.

Det var en aften i min barndom. Jeg lå og var ved at falde i søvn i min seng på første sal, mens mine forældre havde besøg af nogle af Fars arbejdskammerater nede i stuen. De sad og drak bajere og småsludrede.

Så pludselig, netop som jeg var ved at sove ind, drøede der et enormt hoste-anfald igennem hele huset. Jeg vidste straks hvem det var: Børge Burmeister, Fars elektriker-kollega. Han havde nogle skrækelige hostesymfonier.

Det varede nogle minutter, og det lød som en fuldstændig dødsralle af piben og hylene og sukken. Bagefter var der helt stille et øjeblik.

Så sagde Far, altid den perfekte vært: »Tag en cigaret til, Børge!«

Nu skal De høre Min Mors yndlingshistorier om *mig* — dem hun helst fortæller besøgende.

Den første er fra dengang jeg var lille. Jeg var kommet for sent hjem til kaffe, og jeg havde lyst til den. Så jeg gik ud i køkkenet for at varme kanden op, og Mor sagde, nedtop som jeg gik derud: »Men, Dan — du behøver jo ikke varme det hele, du kan jo nøjes med at varme en kop.«

Det gjorde jeg så. Men Mor blev alligevel — trods små ti års nært bekendtskab — lidt forbløffet, da hun et øjeblik efter kom ud i køkkenet og så min kop på kogepladen.

Den anden er, må jeg indrømme, fra de senere år. Vi sad og spiste til middag hjemme, og Mor fortalte om Rullemanden i Vangede og hans hårde skæbne. Først mistede han det ene ben, sagde hun — så, året efter, halvdelen af det andet.

Her afbrød hendes ældste søn fra bordenden. »Hvilken HALVDEL?«, spurgte jeg, som altid inter-

Så en dag tog Far sig sammen og spillede pædagogisk. »Hør her, Ken« sagde han, da Ken havde bedt om gaflerne mens den øvrige familie diskuterede muligheden for at få en hund — »Hør her, Ken« sagde han, for han havde fået en lys idé: »Prøv sådan her:« Vov, Vov, Vaffel!« — «

Ken sad et pinefuldt øjeblik og koncentrerede sig med overmenneskelig kraft over isen. Så rettede han ryggen, så fast på Far og sagde: »Hund, Hund, Gaffel!«

Min bror Ken kom senere over denne vanskelighed, og det var ham der — om jeg så må sige — blev familiens pædagog. Min søster Anne husker således endnu en for Ken typisk situation. Han havde taget hende med på nøddeskud, og der var virkelig tale om at »tage med«, for hun var kun fire-fem år, og det var hendes første nøddeskud, hendes debut i en ny verden.

Det foregikovre hos Direktør Mangepenge, for han havde nogle fantastiske nøddetræer, en hel allé — men han var kendt i kvarteret for at være hidsig, og man vidste han godt kunne finde på at ligge på lur efter unger på skud bag nogle af buskene. Og det gjorde han denne dag, så bedst som Ken og Anne gik og samlede og åd, så dukkede han frem, lige som Anne bukkede sig efter den næste nød, med et rasende fjæs og et gammelt haglggevær.

Ken handlede straks som en ægte Vangede-cowboy. Han greb Anne, tog hende straight under armen og sprang med hende direkte over hegnet og væk i løb, mens Direktør Mangepenge skummende af raseri stod og så dem forsvinde med knyttede næver. Ken var handlingens mand.

Men også eftertankens. For så snart de var kommet uden for syns- og skudvidde satte han Anne ned igen, og så sagde han — med hævet pegefinger: »Husk til en anden gang, Anne: Man skal altid sé opefter hver nød. Man skal altid sé op efter hver nød, Anne! Glem det aldrig!«

Ken var den slags storebror der virkelig tager sin lillesøsters opdragelse alvorligt.

esseret i præcision. Det varede flere minutter før det gik op for mig, hvorfor hele familien vred sig af grin.

En af de gamle drenge fra Vangede, Jørgen Christoffersen, overraskede os ved pludselig en dag at være blevet gift med en pige ingen af os rigtigt havde sét. De flyttede sammen i en lejlighed på Vangede Bygade, lige i nærheden af hans fars kolonialforretning.

Der gik et par måneder, og så mødte jeg en dag Jørgen Christoffersen på Bygaden. Jeg spurgte til hans kone og fik at vide, de var skilt. »Hvorfor det?« spurgte jeg straks nysgerrigt.

Jørgen Christoffersen så mig lige ind i øjnene. Så sagde han: »Hun gad ikke lave mad. Det var mig der skulle gøre det hver dag. Det ville jeg ikke være med til.«

Apropos gamle drenge fra Vangede: I rækkehusene i bunden af Mosegårdsvej havde de fire drenge der hed Peter. De blev efter størrelse kaldt Maxi-, Middel-, Mini- og Mikro-Peter.

Sidst jeg mødte min bror Sem, forresten, sagde han: »Kan du huske Allan?« »Allan hvem?« spurgte jeg. Han talte om Allan fra Vangede, viste det sig — en af vores talløse gamle barndomskammerater, en af de drenge der hang omkring hjemme hos os og i nabolaget, »en af gutterne«, en af mine brøders bedste venner en tid for længe siden.

Allan var et ansigt på lang afstand i tid og rum, men til sidst havde jeg billedet af ham og kunne sé ham som han sad der på hukommelsesbåndet og ventede på en af os ved mine forældres spisebord en dag i min barndom. »Hvad med Allan?« siger jeg så til min bror.

»Jo« siger han, »Allan har hængt sig i Vestre i går. Allan har hængt sig.«